

TÜRK ŞİİRİNİN EN KARA GÜNÜ

TT- 26888

« Ölü » şairi dün öldü.. ve « Makber » şairi bugün makbere giriyor. Ölüm karşısında en çok düşünmüş, çırpınmış ve yırtınmış Türk şairi, ve bu tarafa en büyük Türk şairi o idi. Makber önündeki tükenmez isyanı, hayreti, endişesi ve tecessüsile, o, ruhların derisi üstüne ölüm fikri simsiyah bir ben gibi yapışık duran.. ve ölüncüye kadar şuurlarının hiçbir ânından ayrılmıyan Dante gibi, Shakespeare gibi, Goethe ve Hugo gibi ebediyet delisi şairlerin Türk kardeşiydi.

*Yarab! Bu mezar pek derindir :
Umkan - denilir - sana karindir.*

Beytile Allaha giden yolu sade Gökyüzünde değil, toprakta da arar görünüyordu; fakat :

*Ben neyliyeğim bekayı ruhu,
Olmazsa vücut ile beraber ?*

Demişti. Şimdi bize de öyle öyle geliyor: Ampulü kırılan bir elektrik cereyanı gibi artık biz de, onun ancak şiirlerinden içimize geçen ruhunun seyyalesile titriyeceğiz; fakat o aydınlık iri gözlerindeki nuru bir daha göremiyeceğiz.

Onun ölümü, benim içimde, Türk şiirinin doğduğum gündenbergi kaybettiklerini, tarih sırasile: Babamı, Recaizadeyi, Fikret'i, Nazifi, Haşimi, Cenabı, Sezaiyi, Akifi... Yeni baştan öldürdü. Çünkü o sağken, hepsinin mihrakı olarak ötekilerin ışıklarını da biraz devam ettiriyordu. Şahsında birkaç devri de biraz yaşatıyordu. O ölünce, bana ötekiler de onunla beraber, bir daha, bir günde ve bir ânda ölmüşler gibi geldi. Akife kadar muasır edebiyatımızı tekbaşına temsil eden o olduğu için, ölümüne teceddüd edebiyatımızın bütün matemleri karışıyor.

Bunun için Türk şiirinin en kara günü içindeyiz . ve bu serdarın arkasından bütün bir kafilenin de matemini tutuyoruz.

Peyami Safa

